

Любов — не казка, не кіно, не вірші...

Талелека

Любов — не казка, не кіно, не вірші,
За неї б'ються серця найщиріші.
Вона — це праця двох, це спільний шлях,
Взаєморозуміння, довіра у очах.
Любов — це крила міцні під вітром долі,
Союз двох птахів в безмежнім полі.
Лелека пізно істину збагнула,
Коли удар жорстокий її крила зігнув.
"Я буду поруч завжди, люблю без краю!" —
Слова лунали, а тепер де вони, не знаю?
В душі лелеки — тисячі чому:
"Якщо любив, то кинув? Скажи мені, чому?"
"Чим гірша я за ту, що зараз гріє твій політ?"
"Чому не було квітів, не дарунків — лиш холодний слід?"
"Ти не любив, признайся, я була зручна, проста,
Не та, з якою мріяв розділити літа."
Сиділа на воді, печаль в її очах,
"Не та..." — прошепотіла, здійнялась в небесах.
Змахнула крильми втомлено, прощально,
І в серці біль застиг печаллю нездоланною.